

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНЂЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 14. МАЈ 2017, ГОДИНА 18, БР. 35

НАШЕ НЕБО ПОЧИЊЕ ОВДЕ

Иван Буњин спомиње у својој књизи *Село* неку глупонему жену која је била добила на поклон једну раскошну свилену мараму. Жена је била прилично ограничена и жао јој је било да ту скупоцену мараму носи са лица, него је носила само с наличја, све очекујућу да ће јој се некад ukazати прилика да је покаже свету у свему сјају. Али, као и свака ствар, свилена марама није била вечита, и она се тако с наличја искрзала и поцепала, а да је она јадница и није понела с лица. - Тако ради, пише Буњин, и већина нас. И ми смо сви добили на поклон диван дар - живот. Међутим, многи поступају с тим даром као она неразборита жена - проживе читав живот с наличја, с његове ружније стране.

Када је Евгеније Оњегин у поодмаклим годинама погледао за собом - на свој празан, бесплодан живот, када је сагледао како је само с мало више памети све могло бити далеко лепше и далеко друкчије, он је с уздахом казао: *А срећа је била тако близу!*

Да, истински живот је често тако близу нас, а ми му неразумно окрећемо леђа. Живи се стално у некој нади: биће боље, искрснуће неко чудо; разведриће се дани, понећу и ја своју лепу мараму с лица, а не с наличја. Али, живот полако одмиче, без промене на боље. Пролазе дани празно, тупо, без истинског стваралаштва, без радости, без лепоте. Крај пута, којим је једном Спаситељ пролазио, зеленило се смоквино дрво и Он му је пришао у намери да утоли глад, али на смокви није било плодова. И Он, који је толико благосиљао, проклео је то дрво које је само листало, а плода није имало (Мт.21, 18-19). Тако носи на себи печат неког проклетства и сваки живот који само споља личи на живот. Тако је, у неку руку, уклет и човек који тек само вегетира, који ради колико баш мора, тек да би се одржао, а не створи ништа што би га превазишло и од њега остало. Истина, на сваком се послу може послужити Богу, али благо ономе ко се ода ономе што може до смрти да ради с вољом и љубављу! Млади Јован Иљич Сергијев (потоњи отац Јован Кронштатски) је још у раној младости осетио да га је Бог позвао да буде свештеник. И одао се томе позиву с много љубави и с много племените страсти: служио је свакодневне литургије, проповедао, обилазио болеснике, молио се за њих, обилазио домове на периферији свога града Кронштата, одучавао људе од пића, мирио, учио, саветовао, тешио, помагао. Хиљаде душа је извео на прави пут,

подигао, упутио, оплеменио и од душевних и телесних болести спасио. Малог Микеланђела су родитељи били дали у граматичку школу, а он је осећао да га је Бог позвао да буде уметник и све је време проводио у цртању и обилажењу радионица сликара и вајара. На сликању и вајању су га “затицале ноћи и налазиле зоре”, како пишу његови биографи, и није осећао умор јер је радио оно за шта је био рођен, оно што је

волео, оно што му је постала једина животна страст, и - убројао се у највеће уметнике света. Млади Едисон је био најпре продавац новина, па трговац, новинар и штампар, док није открио да му је Бог дао проналазачки дар. А тада се тако страсно одао томе послу да је на понеком изуму радио и по 20 часова дневно и оставио свету око 1200 проналазака, које ми и данас користимо. Тако стоји ствар и у свим другим областима. Оно је добар занатлија који страсно воли свој занат. У онога је виноградара виноград као башта, који ради свој посао са страшћу, у оне домаћице све блиста у кући која свом душом воли свој дом, уредност, чистоћу... Ти људи, који нађу своје право место у животу и који раде оно што страсно воле, имају стварно плодан живот, они су *помагачи Божији*, они сарађују са Богом да у свету буде боље, они истински живе.

Други услов за истински живот је човеково расположење душе. Када се један свештеник, који је често мењао место службовања, обратио владици Николају за нови премештај, Владика му је рекао: “Преместио бих ја тебе кад бих био сигуран да нећеш на то ново место повести и себе са собом”. ... Има у Јеванђељу једно место преко кога, док га читамо, некако олако прелазимо, а које садржи велику истину. Наиме, у Светом Јеванђељу по Луки пише да Бог разорава поносите, ни са чим другим него мислима срца њихових (1,51). И стварно, самољубив и поносит човек стално, и дању и ноћу, само мисли о томе како му се не одаје довољно признања, како га људи мање цене него што он заслужује, како га вређају, понижавају, омаловажавају... Гори пакао од тих црних мисли му није потребан. Сасвим друкчије стоји ствар са оним који ради због самога посла, који не очекује аплауз и не мисли високо о себи. Њега мисли о увређеном поносу не прогањају и он ведро проводи дане и има мирне и спокојне ноћи.

Хришћанско расположење душе зависи још и од тога да ли волимо. Један свештеник је, приликом обиласка своје парохије, морао да преноћи у некој кући, у којој је било детенце од 2-3 године. Када је требало да пође на спавање, дете су довели да пољуби укућане и госта. Свештеник је у том тренутку помислио: “Боже драги, како би лепо било када бисмо сви ми, полазећи на спавање, с љубављу помислили на оне међу које нас је Бог поставио! Како би, после таквог једног пољупца у мислима била благословена и мирна наша ноћ!” У једној сиромашној породици, учили су дете, кад год би добило што за јело, да прво одломи комадић и да већи да тетки или сестри или госту. Да се од малена учи да дели са другима и не мисли само на себе! ...

Само када човек с вољом ради свој посао, када га не гризе душевни бол и када истински воли, живот му није изгубљен, него на њега “пада она

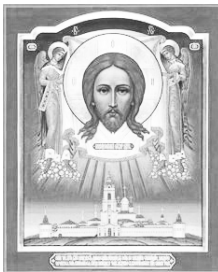
тиха, божанска светлост, те постаје светао, леп и вредан живљења”. Јер, “наше небо почиње овде”.

Епископ Хризостом (Војиновић)

ЧУВАЊЕ НЕБА У СЕБИ

Улога хришћанина у свету је да прочишћују атмосферу на земљи и шире атмосферу Царства Божијег. Свет треба освајати чувањем атмосфере Неба у себи; ако изгубимо Царство Божије у себи, нећемо спасити ни себе ни друге. Ко носи у себи Царство Божије, тај ће га неосетно и на друге преносити.

Старац Тадеј Витовнички

Човјек оно што има у себи, то износи из себе. Хришћанин је дужан да уноси у себе тајну Живога Бога, Његове дарове, Његову врлину, а кад то унесе у себе, кад тиме обасја свој ум, душу, своје срце, кад принесе себе Христу Богу, онда је природно да ће он постати Христоносац и Богоносац, да ће постати живи свједок Живога Бога, без обзира који положај у Цркви посједује. Некад је нека непозната бака у неком забаченом селу,

које само Бог види, већи сасуд Божије благодати од епископа или патријарха или свештеника јер Бог не гледа ко је ко, него само гледа оне који срце своје приносе Богу на дар и који зраче Божанском љепотом и Божанским добром. То је оно што треба све да нас смирује и да нас враћа Богу и нама самим. ... Јер, на то смо призвани:

да будемо свјетлост свијету и та свјетлост да се свијетли у тами као свјетлост Христовог лица...

Митрополит црногорско-приморски Амфилохије

БРАК И ПОРОДИЦА: НЕ ИЗОСТАТИ ИЗ НАЈВАЖНИЈЕГ

У послу мора да се троши много времена, не само на реализацији посла, него и на све оно што је припрема за тај посао. Човек мора стално да ради на себи да би био свеж у свом изразу, да то што ради не би постало досадно и напорно. Мора се стићи на толико страна, али све то некако дође на своје место. Некада трпи посао, некад породица, некад човек сам трпи... Мора се наћи начин да се не изостане из оног што је најважније, да се у том супружанском односу и односу према деци остане одговоран и присутан. Важно је да родитељи и деца буду у комуникацији и у сваком тренутку једни другима доступни и љубављу присутни. Трудим се да користим свако време које могу да им се свима посветим најбоље што умем, и то је начин да се у томе траје.

Небојша Дугалић, драмски уметник, редитељ, професор глуме, отац петоро деце и један од наших најнаграђиванијих глумаца

У НЕДЕЉИ САМАРЈАНКЕ ПРОСЛАВЉАМО:

- 14.(01) Св. пророк Јеремија; Икона Пресв. Богородице “Неочекивана радост”
- 15.(02) Свети Атанасије Велики; Свети Михаил
- 16.(03) Свети мученици Тимотеј и Мавра
- 17.(04) Св. мученица Пелагија Тарсијска (Оданије Преполовљења)
- 18.(05) Света великомученица Ирина
- 19.(06) Праведни Јов; Пренос моштију Светог Саве Српског
- 20.(07) Појава Часног Крста у Јерусалиму

ПИТАЊА И ОДГОВОРИ: Како да знам да ли сам на правом путу и да ли доносим праве одлуке?

Ради онако како ти савест налаже, а Господ ће те поставити у такве ситуације, у којима ћеш у пракси да видиш да ли је то што си предузео било исправно.

Св. баћушка Алексеј Мечов

Када о неком питању не знаш шта да радиш, шта да одлучиш, онда треба да се отвориш божанском промислу и да престанеш о томе да бринеш.

Св. Гаврило Грузијски

Рад који се планира исправно и на религиозан начин, не мора да замара, да доводи до слабости живаца или срчаних обољења. Ако ти симптоми и постоје, то је доказ да човек ради “у своје име” - уздајући се у сопствену снагу, сопствени шарм, речитост, љубазност, а не у милост Божију. Као што има добро наштелованих гласова, тако има и добро “наштелованих душа”. Карузо је неуморно певао, Пушкин никада не би рекао да је писање поезије заморно; славуј пева читаву ноћ, а када сване, његов глас је и даље неуморан. Ако нас замара наш рад, наши односи са другим људима, разговор или молитва, то само значи да наша душа није исправно подешена. Има гласова који су природно “наштеловани”, док други исте резултате могу да постигну само захваљујући дуготрајном труду и посебним вежбама. Исто се може рећи и за душу.

О. Александар Јељчанинов

Кад задобијеш унутрашњи мир, све ће бити у реду јер ће Бог бити с тобом. Само у дубоком унутрашњем миру можемо да видимо Бога и да разумемо Његову вољу.

Старац Михаило Валаамски

У суботу, 20. маја, на празник Појаве Часног Крста у Јерусалиму, заупокојена Литургија у Саборној цркви почиње у 7:30.

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел. храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566. www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.